

Villányi László
MARADÉK ÉLETÜNK

Örömod nélkül nincsen örömöm,
hiába monddod: öreg vagy, én látom
a lányt, csodáлом fájó csípődöt,
újra meg újra megszeretlek, ha rám
nevetsz, hat évtized ráncai kezeden,
de ősz tarkómat simogatja, nap mint
nap hosszan nézhetem szép arcodat,
akárha száz idő óta, suhanok melletted
biciklimmal, merülünk együtt a folyóba,
előtűnik a sziget, ahol együtt éljük le
maradék életünket, ahonnan útra kelünk,
miért is véltük volna úgy, hogy már
elgondolhatatlan a kert, ahol otthon
vagyunk, ülünk a fűz alatt, fénybetűk
érkeznek a levelek résein, szavakká
imbolyognak, olvashatjuk a teljességet.

Lélek (1986, bronz)